

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!Yoldaş!
Program tartışmasına
katıl!Karkören hemü
welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:10, Sayı:247
5 Aralık 1983

ÇEK-AL

Saht barış için saht barış savaşımı

Zahide Demirgören

Menşeviklerin "TKP MK Organi" olarak üç ayda bir çıkarmaya başladıkları *Yol ve Amaç* dergisinin ilk sayısında gerçekten de yollarını ve amaçlarını çok güzel anlatan yazılar var. Bunlardan biri de Meryem Akpınar imzalı, "Barış için Savaş ve Sahte İkilemler" başlıklı yazıdır.

Bu yazının başlıca amacı "ideolojik saldırı" görünümünde Yürükoğlu yoldaşımızı ve *İşçinin Sesi*'ni karalamak, kafa bulanıklığı yaratmaktır. Bu amaç için başvurdukları yol ise çarpıtma, sahtekarlık ve yalancılıktır. Menşevikler öylesine bir ideolojik sefalet içindeler ki "ideolojik saldırı"nın yalnızca görünümü için bile izleyebilecekleri tek yol bu oluyor.

Söz konusu yazı, başlığından da anlaşılacağı gibi, bir anlamda iki yıl önce *İşçinin Sesi* sayı 176'da çıkan "Menşevizmin Gerçek İkilemi" başlıklı yazıya "yanıt"(!) amacı taşıyor. Menşevikler iki yıl sonra "yanıtlayabilmenin" sıkıntısı içinde olsalar gerek, *İşçinin Sesi*'nden verdikleri alıntılar bugünden iki yıl sonrasının tarihini bile taşıyor!

İşçinin Sesi'nden yaptığı bir alıntıya kaynak olarak, Akpınar, sayı 299'ü veriyor. Temmuz 1983'de, yani menşeviklerin dergisi basıldığında, *İşçinin Sesi*'nin çıkmış olan son sayısı 238'di. 61 sayı sonrasında alın-tı verilmiş.

Bir başka alıntıya kaynak, R. Yürük-

oğlu, *İşçinin Sesi* sayı 233, s.13-18 veriliyor. Bu sayıda ve bu sayfalarda üç ayrı yazarın yazısı var. Üç ayrı yazıdan yapılan toplam alıntı ise dört kelime! Akpınar'ın anlayışı herhalde üç değişik yazının özetini dört kelime verebilecek denli "derin"!

Gazetemizin 219-220 sayısından verilen alıntı Ayla Antepli yoldaşımızın yazısından, oysa "Yürükoğlu diyor" diye veriliyor. Akpınar yazıda verdiği tüm alıntılar başına "Yürükoğlu'na göre" diye eklemiş. Alıntılar "bulunmaz" olduğunu ve içerik olarak çarpıtıldığını bir yana bıraksak bile, alıntılardan yalnızca biri Yürükoğlu yoldaşımıza aittir.

Şimdi biz menşeviklerin yaptıkları alıntılarının gerçek kaynaklarına dayanarak konuyu ele alalım.

Menşeviklerin zoru devrimle barışın koparılması değil bağlanmasıdır

Akpınar *İşçinin Sesi*'nin "ya devrim, ya barış" ikilemi yarattığını iddia ederek şöyle diyor:

"Sol" radikal akımların kimi sözcüleri, şu tezden yola çıkıyorlar: Ya barış için savaşılacak — o zaman devrim amacından ödün verilmiş olunacak. Ya da devrim için savaşılacak — o zaman da barış için savaşım rafa kaldırılacak. Bu görüşün en ateşli savunucusu R. Yürükoğlu'dur."(s.27)

Menşeviklerimize Yürükoğlu yoldaşımızdan bir yanıt verelim:

"... Halkların en temel istemlerinden olan barış, böylece komünist değil, pasifist bir yanaşım ile işlenmeye başlandı. *Savaşın emperyalizmle, barışın devrim ve sosyalizmle bağı*, bırakın devletler arası görüşmelerde, komünist parti toplantılarında, kongrelerinde gösterilmez oldu.

"Oysa en azından komünistler arası platformlarda şöyle konuşmak gerekir:

"İlhak değil tokuşunun olmadığı, kapitalist soyguncular arasında ganimet paylaşmasının olmadığı bir barışın yolu var mıdır? Vardır: *Bu yol dünya kapitalistlerine karşı, işçilerin devriminden geçer.*" (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce basım, c.25, s.55) (İ.S. No.167-68 s.11) (abç)

Menşevikleri rahatsız eden "devrim mi-barış mı" ikilemi değil, tam tersine devrimle barış arasındaki kopmaz bağın, kalıcı bir barış için devrimlerin zorunluğunun vurgulanmasıdır. Bu gerçeğin, Lenin tarafından da defalarca belirtilmiş olması menşeviklerin bu kez "Lenin zamanında şöyleydi, bugün böyle" çarpıtmasına sarılmalarına neden oluyor:

"Bugün savaş tehlikesini önlemek olanaklı mıdır? Yürükoğlu bu soruya 'hayır' yanıtını veriyor. Burada o, emperyalizm varolduğu sürece savaş tehlikesinin ortadan kalkmayacağı yolundaki Leninci tezden hareket ediyor gözüküyor. Ama o, Lenin'in yaşadığı dönemden, 1930'lu yıllardan farklı olarak dünya üzerindeki güçler ilişkisinin bir dünya savaş tehlikesini önleyebilecek ölçüde değiştiğini inkar ediyor." (s.28)

Baştan sona yanlış, ama Yürükoğlu

yoldaşımızın ve *İşçinin Sesi*'nin o soruya ne yanıt verdiği ilerde değineceğiz. Burada Leninci teze ilişkin gösterilen son derece "yenilikçi", "bilimsel", "yaratıcı" yaklaşıma değinelim.

Biz Leninci tezden hareket ediyor gözüküyoruz, gerçekten ondan hareket ediyoruz. Bu tez menşevikler için geçersizmiş olabilir ama dünyadaki nesnel koşullar açısından hâlâ geçerlidir. Çağ değişti, dünya proletarya diktatörlüğü yenilgiye uğrayan emperyalizmin direncini kırdıktan sonradır ki Lenin'in o tezi eskir.

Menşeviklerin bizi barış savaşımını rafa kaldırmakla "suçlamaları" gerçekte kendi sorunlarından kaynaklanıyor. Biz barış savaşımını rafa kaldırmıyoruz ama menşevikler devrim savaşımını artık rafa da değil, ardiyeye kaldırdılar.

Sahte ikilem yaratan menşevizmin ta kendisidir

Hainliklerini gizleyebilmek için menşevikler, kendi uyduruk iddiaları olan "barışın rafa kaldırılması" fikrini eleştiriyor gözüküyorlar:

"Öte yandan yumuşamanın egemen olduğu yıllarda dünya üzerinde birbiri ardısıra sayısız ülkelerde devrimler oldu. Bunlar Yürükoğlu'nun, yumuşamanın devrim savaşımını, yalnızca barışçı savaşım biçimlerine mahkum ettiği savlarına karşın, hiç de barışçı yollarla utkuya ulaşmadı. Kaldı ki, 'Marksizm', Lenin'in dediği gibi, 'her zaman, devrimleri yaratan sınıf uzlaşmazlıklarının büyüyen keskinliğiyle olgunlaşan devrimlerin 'kamçılanmasına' karşı çıkmıştır.' Ve barışın korunmaması durumunda gündeme gelecek olan nükleer bir savaştır." (s.31)

Lenin'in dediklerinin anlamı üzerinde ileride duracağız. Önce kendilerinin bize atfettikleri bir görüşü eleştiri görünümü altında, menşeviklerin ne demek istediklerine değinelim.

Yumuşamanın olduğu yıllar devrimlere elverişli ortamlar yaratıyor. Birbiri ardından devrimler oluyor. Oysa yumuşamanın gerilediği ve gerginliğin arttığı dönemlerde devrimlere elverişli ortam da ortadan kalkıyor. Zaten Lenin de devrimlerin 'itilmesine' karşı. O zaman bu gerginlik dönemlerinde devrim istemek yanlışdır ve barışçı tehlikeye sokar. Bu yüzden *devrim yerine barışın* öne çıkarılması gerekir ki devrimlere elverişli yumuşama ortamı sağlanabilsin:

"Açıktır ki barış ve ilerleme güçlerinin atakta olduğu, emperyalizm ile anti-emperyalist güçler arasındaki savaşımın odak noktasında barış sorununun bulunduğu koşullarda, emperyalist saldırganlığın gemlenmesi, emperyalizmin tüm barış ve ilerleme güçlerine karşı saldırılarının püskürtülmesi, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımı için dev olanaklar yaratıyor..." (s.31) (abç)

Önce yumuşama sağlansın sonra bu yumuşamanın yarattığı "dev olanaklar"dan yararlanınız mantığı, barış için

devrimleri rafa kaldırmaktan başka bir anlama gelmez. Görüldüğü gibi ya barış ya devrim ikilemini yaratan menşeviklerin ta kendisidir.

Yeri gelmişken bir noktayı daha belirtelim: "Yumuşamanın devrim savaşımına etkisi" konusunda menşeviklerin Yürükoğlu yoldaşımıza hiçbir kanıt göstermeden yakıştırdıkları savlar, tamamen, geniş hayal güçlerinin bir ürünüdür. Ama bu da kendi oportünist savlarını gizlemek için, mantık zincirlerini açıklayan cümlelerin arasına bilinçli olarak sokuşturulmuştur.

Yumuşamanın devrim savaşımını engellediğini ya da barışçı biçimlere mahkum ettiğini söyleyen yok. Biz tam tersine yumuşamanın devrim savaşımına

Menşevikleri rahatsız eden "devrim mi-barış mı" ikilemi değil, tam tersine devrimle barış arasındaki kopmaz bağın, kalıcı bir barış için devrimlerin zorunluluğunun vurgulanmasıdır. Bizi barış savaşımını rafa kaldırmakla "suçlamaları" gerçekte kendi sorunlarından kaynaklanıyor. Biz barış savaşımını rafa kaldırmıyoruz ama menşevikler devrim savaşımını artık rafa da değil, ardiyeye kaldırdılar.

elverişli ortam yarattığını söyledik. Ama kendileri, gerginlik döneminin bırakalım barışçısını, barışçı olmayanını, devrim savaşımını tamamen yok ettiğini iddia ediyorlar. Buna "kanıt" olarak da "Lenin devrimlerin kamçılanmasına karşıdır" diyorlar. Şimdi Lenin'in bu cümlesinin gerçekte neyi anlattığını görelim:

1918'de Moskova Bölge Bürosu emperyalist devletlerle barış anlaşması imzalanmasına karşı çıkıyor, dünya devriminin çıkarı için Sovyet iktidarını feda etmeyi göze almak gerektiğini öne sürüyor. Bunun üzerine Lenin emperyalistlerle belli koşullarda barış anlaşması imzalanmanın o gün genç sovyet iktidarının *varlığını sürdürmesi* için bir zorunluluk olduğunu ve dünya devriminin çıkarlarının da bunu gerektirdiğini savunuyor. Geleceği belli olmayan Alman devrimi için Sovyetler Birliği'nde başarıya ulaşmış devrimin feda edilemeyeceğini, bunun Alman devrimini" tele-

mek" olacağını belirtiyor:

"... Dünya devriminin çıkarı, kendi ülkemizdeki burjuvaziyi deviren Sovyet iktidarının bu devrime *yardım* etmesini gerektiriyor, ancak kendi gücüyle eşit bir *biçimi* seçerek. Kendi ülkedeki devrimin yenilgiye uğraması olasılığını göze alarak uluslararası ölçekteki sosyalist devrime yardım etmek, 'itilme' teorisiyle bile açıklanamaz." (Lenin c.27. s.72)

Görüldüğü gibi Lenin, burada da dünya devriminin çıkarını herşeyden önde tutarak devrimlere yardımcı olunması gerektiğini söylüyor. Ancak bu yardımın sınırları da, utkuya ulaşmış proletaryanın gücüyle belirleniyor. Kendi gücünü aşan bir yardım, kendi devrimini de tehlikeye sokuyor. Kaldı ki devrimin başarıya ulaşmasında belirleyici olan dışarıdan bir itilme değil, devrimin kendi iç dinamiğidir. Yeterli iç dinamizm taşımayan bir devrimi dışarıdan ne kadar itersen it gitmez.

Menşevikler bu genel doğruyu çarpıtarak, içini bosaltarak, devrimlerin utkuya ulaşıp ulaşmamasını uluslararası ortama bağlıyorlar: Eğer yumuşama ortamı varsa devrim olasıdır. Ama gerginlik döneminde devrim istemek devrimi "itmek" olur! Devrimin iç dinamizm taşıyıp taşıyaması onlar için, belirleyicilik şöyle dursun, sonuncu dereceden bir öneme sahiptir. Herhalde Türkiye'de devrimci durum yaşanırken devrimi satmalarının nedeni de uluslararası "elverişsiz ortam" olsa gerek. Menşevikler bu mantıkla, dünya süt liman olsa yine devrim yapmazlar.

Savaş tehlikesini arttıran bir etken menşevizm

Menşeviklerin ilginç bir iddiası daha: Yürükoğlu savaş tehlikesini, soyut, anlamsız, amaçsız birşey olarak gösteriyormuş. Böyle bir savaşın yürütülebilir ve kazanılabilir olduğu konusunda da Reagan'la aynı noktada buluşuyormuş! Bu saçma sapan iddialarına kanıt olarak da yoldaşımızın şu sözünü aktarmışlar:

"Bugünkü silah dengeleri içinde verilebilecek bir savaş, tüm insanlığı yok etmeyebilir." (*İşçinin Sesi* s.229, s.6)

Ne raslantıdır ki, kaynağı verilirken dizgi yanlış olmuş bir alıntının biz önce tümünü verelim:

"Marks'ın çok ilginç bir sözü var. 'Ya sosyalizm, ya barbarlığa dönüş' diyor. Bunu termonükleer silahların gölgesindeki bugünkü koşullarda düşünürsek, *nükleer bir dünya savaşını bir olasılık değil midir?* Bugünkü silah dengeleri içinde verilecek bir savaş tüm insanlığı yok etmeyebilir. Ama gelişme burada durmuyor. On yıl önce daha az insan öldü. Şimdi daha fazlası ölecek. 15-20 yıl daha beklersek, kavga çıktığı anda, dünyada bir tek insan kalmayabilir. (abç)

"... Tarihsel determinizm, tam da bu nedenle *savaşa sorumluluğundan*, karar verme sorumluluğundan, taraf tutma sorum-

luluğundan hiç kimseyi kurtarmıyor.”

Görüldüğü gibi yoldaşımız nükleer savaş tehlikesini anlamsız birşey gibi göstermek, bu tehlikeye karşı yığınları savaşımdan alıkoymak şöyle dursun, tam tersine, bu tehlikenin *savaşımla acıllaştırdığını*, “insan toplumunun yok olmaması” için *savaşımla sorumluluğunu* hatırlatıyor. Menşevikler hem böyle bir savaşımla engellemeye, sorumluluktan kaytarmaya çalışıyorlar, hem de bu savaşımla sorumluluğunu hatırlatanlara karşı soysuz bir sahtekarlıkla saldırıyorlar.

Anlaşılan böyle bir sorumluluğun yalnızca hatırlatılması bile menşeviklerin aklını başından almış ki, kendileri de ne dediklerini biliyorlar:

“Bugün savaş tehlikesini önlemek olanaklı mıdır? Yürükoğlu bu soruya ‘hayır’ yanıtını veriyor...” (s.28)

Biraz önce “Yürükoğlu nükleer savaş tehlikesini yok sayıyor” diye iddiada bulunan menşevik yazar şimdi de “Yürükoğlu’na göre nükleer savaş önlemek olanaksız” diyerek iyice saçmalıyor.

Birincisi, bu tehlikeyi yok sayan, anlamsız göstermeye niyeti olan, olmayan tehlikenin olanaksızlığından söz etmez.

İkincisi, *İşçinin Sesi* ne nükleer savaş tehlikesini yok sayıyor, ne de nükleer bir savaşı önlemenin olanaklarını reddediyor. Ama böyle bir tehlikeye karşı alınması gereken önlemler ve yapılması gerekenler konusunda menşeviklerle anlaşamıyor. Çünkü onlar, yapılması gerekenleri, bugün zaman kazanmak için izlenen barış siyasetiyle sınırlayıp bitiriyorlar. Onun bir adım ötesine gidemiyorlar. Bir de utanmadan soruyorlar:

“Peki barış için savaşımla, devrim uğruna savaşımla önlüyor mu? Açık ki devrim 41 kez yinelemekle olmuyor” (s.29)

Evet, menşeviklerin “derin ulusallık” taşıyan sınıflararası barış savaşımla, devrim savaşımla önlüyor. Bu mantıkla değil 41 kez yinelemek, 41 yıl “savaşsalar” ne kalıcı-gerçek barış için, ne de devrim için bir adım atamazlar.

Savaş tehlikesinin, bölgeseli de nükleeri de, her türlü emperyalizm varolduğu sürece olacaktır. Savaş tehlikesini toptan yok etmek emperyalizmi yok etmekle bağlıdır. Sosyalist ülkelerin izlediği barış siyaseti emperyalizmi yok etmez, ama emperyalizme karşı verilen savaşımla için yaşayan sosyalizme ve öteki devrim güçlerine zaman kazandırır, olanaklar yaratır.

Menşevizm, yumuşama varken, bu bozulmasını diye devrimi rafa kaldırır, yumuşama bozulmuşsa savaşımla yumuşama sağlama hedefine kısıtlayarak aynı

işyi yapar. Aynı siyasetin savaşta devamı ise burjuvazisinin yanında yer almaktır. Yani oportünizm, her durumda, somut koşullara uygun olarak burjuvaziye hizmet eder. Bunu sergileyen çıkınca da, yalan, çarpıtma vb. her yoldan işlevini gizlemeye çalışır.

İşçinin Sesi, sayı 203, s.13-14’de Tufan Çelikkol yoldaşımız emperyalizmin saldırganlaşmasına değinmiş ve bunun emperyalistler arası çelişkilerle, iki sistemin çağı belirleyen çelişkisiyle bağını belirttikten sonra şöyle demiş:

“Emperyalizme cesaret veren nedenler arasında hiç kuşkusuz dünya komünist hareketinde ideolojik ve örgütsel birliğin olmaması, dünya komünist hareketinin sağa kayması vardır.”

Bunu Akpınar’ın yansıtışına bakın:

Dünyanın geleceğini doğrudan ve yalnızca yumuşama siyasetine bağlayan menşevikler, emperyalist sistemle sosyalist sistemin

sonsuz dek bu denge barışı üzerinde

birarada yaşayabileceğini hayal ediyorlar.

Sosyalizmin, emperyalizm karşısında daha da güçlenmesi için, yeni devrimlerle beslenmesi gerektiğini söyleyince “barış mı devrim mi” diye feryat ediyorlar.

“Yürükoğlu, Reagan politikasının gündeme gelmesini emperyalizmin dünya komünist hareketinin toptan ‘sağa kaymasından’ aldığı ‘cesaret’le bağlamaya kalkışıyor. Oysa Reagan yönetimi Marksizmin utku geçitini durdurmak için bu yola kalkışmıştır.” (s.31)

Söz konusu yazı Yürükoğlu yoldaşımızın değildir. Ayrıca emperyalizmin saldırganlaşmasını sağa kaymaya bağlamıyor, sağa kaymayı nedenlerden yalnızca biri olarak sayıyor. Menşeviklerin barış konusundaki tüm çarpıtmaları da bunun doğru olduğunu kanıtıyor. Yalnızca emperyalizmin değil, oportünizmin de amacı Marksizmin utku geçitini durdurmaktadır.

Barış burjuvaziyi ikna ederek sağlanmaz

Akpınar şöyle diyor:

“Eşitliğin korunması ise, dünyada barışın korunmasının koşuludur.” (s.34)

“Eşit güvenlik ilkesi”ne dayanarak barışın sürekli korunması. Dünyada barış sürekli bu dengeler üzerinde nereye kadar korunabilir? Eğer *sosyalizm lehine* dengeyi bozmak için devrim güçleri emperyalizme yeni darbeler indiremezse, dengenin emperyalizm lehine bozulmayacağına garantisi ne?

Dünyanın geleceğini doğrudan ve yalnızca yumuşama siyasetine bağlayan menşevikler, emperyalist sistemle sosyalist sistemin sonsuz dek bu denge barışı üzerinde birarada yaşayabileceğini hayal ediyorlar. Kahve doğücüsünün hık deycisi gibi “sosyalist ülkeler, doğru barış siyasetiyle enternasyonalist görevlerini yerine getirdiler” diyerek sanıyorlar ki kendileri de enternasyonalist görevlerini yerine getirdiler. Ama sosyalizmin, emperyalizm karşısında daha da güçlenmesi için, yeni devrimlerle beslenmesi gerektiğini söyleyince “barış mı devrim mi” diye feryat ediyorlar.

İşçinin Sesi nükleer savaş tehlikesine karşı kalıcı-gerçek barışı savunuyor. Bunu sağlamak için, kendi ülkesindeki insanlık düşmanı, barış düşmanı faşizmi devrimle yerle bir etme hedefini koyuyor. Barış savaşımla yürütmüyor, onu küçümsüyor gibi bir sorun yoktur. “Sorun”, *İşçinin Sesi*’nin barış savaşımla devrim savaşımla bağlı kılmasıdır. Menşevikler diyorlar ve açıkça da yazdılar devrim savaşımla barış savaşımla bağlayalım, yani rafa kaldıralım.

Oysa, yumuşama sağlamak, burjuvaziye barış konusunda çeşitli önerileri dayatmak vb. hep devrim savaşımla yan ürünü olan reformlardır. Kapitalist ülkelerde devrim savaşımla rafa kaldırıldığı zaman sosyalist ülkelerin çabaları desteksiz kalıyor.

Menşevikler sözde sosyalist ülkelerin barış siyasetini destekliyorlar ama öзде köstekliyorlar. Devrimci savaşımla baltalayıp, sonra akıllarınca Türkiye’deki faşist rejimi barışçı bir rejim olmaya ikna ederek dünya barışına katkıda bulunmayı düşünüyorlar.

Akpınar, barış hareketinin derin ulusallığını ve burjuvazinin bu ulusallığa nasıl hiyanet ettiğini anlattıktan sonra, burjuvaziye, “tehdit”le karışık bir takım öneriler getiriyor.

Örneğin, “... kapitalist Türkiye’nin tek alternatifi sosyalist ülkelerle barış içinde yanyana yaşamak”mış. Yoksa sosyalist ülkeler “sınıf ayrımı gözetmeden herkesi öldüren nükleer silahlar”ıyla Türkiye’yi yok edebilirmiş. (s.27)

Menşevikler düpedüz anti-Sovyetizm yapıyorlar. Burjuvaziyi sosyalist ülkelerin nükleer silahlarıyla tehdit ediyorlar. Bunu yaparken silahların “işçi-kapitalist” ayrımı yapmadan öldüreceğini vurgulayarak işçileri burjuvaziye birlik içinde “barış için savaş”ı çağırıyorlar. Aşağılık bir ihanet söz konusudur. Bu

ihanet Ortadoğu konusunda daha açık yansıyor.

Sanki burjuvazi ülkenin gerçek çıkarlarını gözetme yeteneği taşıyormuş gibi, menşevikler, "ülkemizin Ortadoğu'ya saldırmaktan hiçbir çıkarı yok" diye akıl verip, "saldırısız iki sistem arasında çatışma çıkabilir" diye, yine Sovyetler Birliği'ni öne sürüyorlar. Sonra da yazıda savaş kıskırtıcısı çevrelerin yaydığı "iki süper güç ve karşındakiler" görüşünü "eleştiriyorlar". Gerçekte bu tam da menşeviklerin ulaştıkları mantıksal sonuçtur. "İki süper gücün işçiyi de kapitalisti de öldüren sınıflarüstü silahlarına karşı ulus olarak, birlikte barış savaşımı".

Anti-emperyalist savaş mı sosyal-emperyalizm mi

Yürükoğlu'nun Çevik Kuvvetler konusundaki tutumu ibret vericiymiş! Tutum *İşçinin Sesi*'nin, kaynak verilen yazı Ayla Antepli yoldaşımızdır. İbret verici olan da menşeviklerdir.

Biz Çevik Kuvvetler konusuna uzun süre değinmeyip, kamuoyunda tepki belirmeye başlayınca, Evren Çevik Kuvvetler stratejisini reddedebilir demişiz. ABD'de bu konuda kuşku olduğunu belirtip, savaşımı engellemişiz! Bundan 15 gün sonra ise Ç.K. Merkez Komutanlığı kurulmuş.

Kamuoyunda tepki denen liberal köşe yazarlarının ağlaşmalarıdır. Bu arada Evren bile "ulusal bağımsızlık" nutukları atmıştır. Aynı zamanda ABD'de Çevik Kuvvetler'in iyi bir strateji olup olmadığı tartışılmaktadır. Bu durumda komüniste düşen görev, salt Çevik Kuvvetleri hedef alan bir "savaşım" değil, emperyalizmin tüm olası stratejilerini karşıya almak ve bu "savaşımı" verenleri sergilemektir. Biz bu görevi yerine getirdik.

ABD'de Çevik Kuvvetler stratejisi değiştirilseydi ve yerine başka bir strateji seçilseydi, Evren U-2'lerde olduğu gibi "ulusal kahraman", liberal yazarlar ise "ülke çıkarları uğrunda kahraman savaşçılar" olacaklardı. Menşevikler de "savaşım başarı kazandı" diye bağracaklardı.

Menşevikler yığınlar pratikten bilinçlenir deyip, onlara tek bir doğru söz etmiyorlar. Ama pratiğe gelince de, yığınların bilincini bulandırır biçimde sahnelenmesi için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Yığınların devrimci bilinci, Çevik Kuvvetlerin gelmemesi, gelmişse bir an önce defolup gitmesinin son çözümlenmede tek güvencesidir. Bunu bulandırarak "savaşım" vermek burjuvaziye hizmettir.

Menşevizmin işlevi de budur. Akpınar, "Yürükoğlu, Türkiye emperyalizme jandarma yapılırken, cuntanın 'em-

peryalistleştiğini" öne sürmektedir" diyor. (s 30) Sonra bu "teoriye" saldırıyor. İç düşmanla dış düşman arasındaki bağı gizlediğini, halkı Amerika'nın dayatmalarına karşı silahsız bıraktığını iddia ediyor.

Bir kez biz cuntanın "emperyalistleştiğini" söyleyemiyoruz. Yazar buna çarpık yansıtabileceği bir alıntı bile bulamamış ki hiç kaynak vermiyor. Bizim dediğimiz finans kapitalin emperyalistleşme isteği ve cuntanın bu yönde siyaset izlemesidir.

İkincisi, menşeviklere göre bu "teori" halkı silahsız bıraktığına göre, ABD'nin dayatmalarına karşı silah Türkiye burjuvazisidir! Menşevikler bu "silahı" kuşanıp, ABD'ye karşı anti-emperyalist "savaş" çağırıyorlar. Böyle yaparak anti-emperyalist savaş değil, Türkiye burjuvazisinin emperyalistleşme özelemlerine destek vermiş oluyorlar. Onlar sosyal emperyalisttirler.

Bazı çarpıtmalar

Menşevik yazarın *İşçinin Sesi*'nden yaptığı alıntılardan birine kaynak olarak altı sayfa verilmiş. Altı sayfadan ise dört kelime alınmış:

"Yürükoğlu sosyalist ülkelerin barış politikasını, onların 'geriliği', 'kısa erimli çıkarları' ile açıklamaya çalışmaktadır." (*İşçinin Sesi*, sayı: 233, s.13-18)" (s.29)

Bu iddia sosyalist ülkelerin geriliğini değil, gerçekten de menşevik kafanın geriliğini açıklıyor. Kaynak gösterilen sayfalarda, verdikleri alıntıyla ilgili yalnızca bir parağraf bulabildik ve bu da yine Yürükoğlu yoldaşımızın bir yazısından değil:

"Sovyetler Birliği, uzun yıllardır emperyalist sistemin bol olanaklarıyla başa çıkmaya çalışıyor. Bu onun üzerine ağır bir baskı bindiriyor ve kısa erimli bazı çıkarlarını, dünya devriminin, dolayısıyla kendisinin de uzun erimli, temel çıkarlarının önüne koyma eğilimini güçlendiriyor. Bugün bir yandan devrim için savaşmak, öte yandan, yapıcı eleştiriyi SBKP'yi uyarmaya çalışmak, proletarya enternasyonalizminin, Sovyetler'e dostluğun aldığı zorunlu biçimidir.

"... 26. Kongre'de SBKP, *Sovyetler Birliği'nin dış siyasetine ilişkin olarak*, doğru ya da yanlış 'herşey barış içindir' dedi diye size (menşeviklere—İ.S.) ne oluyor? Siz Sovyetler Birliği'nin dış siyasetini, Türkiye'nin içinde izlemek zorunda mısınız?" (*İşçinin Sesi*, sayı: 233, s.16)

Burada geçen "kısa erimli" sözcüğünün, Sovyetler Birliği'nin izlediği barış politikasını nasıl "açıkladığını" doğrusu biz anlamadık. Sovyetler Birliği'nin bazı kısa erimli çıkarlarını, o da üzerindeki ağır sorumluluktan kaynaklanarak, kendisinin temel çıkarlarının önüne koyma eğiliminin olduğu bir gerçektir. Bunu uyarmak da komünistlerin görevidir. Alıntudan da anlaşılacağı gibi Sovyetler Birliği'nin, barış siyaseti değil, menşeviklerin, Sovyetler Birliği'nin dış siyase-

tini, Türkiye'nin iç siyaseti yapmaları eleştiriliyor. "Türkiye'de herşey barış için" diyen menşeviklerin partiyi nasıl likide ettikleri anlatılıyor.

Öte yandan, Akpınar'ın kaynak göstermediği 19. sayfada Ayla Antepli yoldaşımızın bir yazısı var ki, "kısa erimli" ve "gerilik" derken neyin kastedildiği asıl burada açılıyor.

Menşeviklerin Sovyetler Birliği'nin çıkarları bahanesiyle devrimci durumu yadsımları örnek veriliyor ve bu tür çıkarlar uğruna temel çıkarın feda edilmesi eleştiriliyor. "Yaşayan sosyalizm, eğer göreceli olarak geri ülkelerde kurulmuşsa, nesnel olarak dünya devriminin ilerlemesine bağlıdır" deniyor.

Eleştirilen yine Sovyetler'in barış siyaseti değil, menşeviklerin bu uğurda Türkiye devrimini feda etme anlayışlarıdır. Bu aynı zamanda ince bir anti-Sovyetizmdir. Ayla Antepli yoldaşımızın dediği gibi, "TKP'yi likide etmeye çalışan TKP 'resmi' yönetimi, yaşayan sosyalizmi de likide etmek istiyor."

Gazetemizde çeşitli yazılarda defalarca belirtildiği gibi, sorun Sovyetler Birliği'nin izlediği barış siyaseti değildir. Sorun, bir kez, bu siyasetin niteliğinin yanlış tanımlanması, buna çok fazla umut bağlanmasıdır. Bununla bağlı olarak ikincisi, bu siyasetin, kapitalist ülkeler komünist partilerince de aynen izlenmesidir.

Yumuşamanın sağlanabilmesi, kapitalist ülkelerde devrimci bir savaşımın yürümesiyle yakından bağlıdır. Yumuşamaya katkı bunun yan ürünü olur. Zaten yumuşamanın yarattığı olanaklardan yararlanmak da ancak devrim savaşı yürüterek olur.

Sovyetler Birliği'nin barış siyasetine destek olmanın yolu, onu kapitalist bir ülkede aynen yinelemek değil, devrim savaşıyla bağlayarak tamamlamaktır. Kapitalist devletler Sovyetler'le silah vb. pazarlığı için masaya oturdu mu, o ülkelerdeki işçi hareketi o ülke burjuvazisini sergilemeli, elini zayıflatmalıdır.

Bir yandan yığınların barış savaşına aktif katılırken, komünistler, kapitalizmin savaş kaynağı doğasını sergileyerek, demokratik bir barışın devrimle bağlı olduğunu kanıtlayarak. Bunda Sovyetler'in barış önerileri, görüşmelerde iki tarafın tutumları vb. hep çok yararlı somut sergileme malzemesidir ve *İşçinin Sesi* bu görevi de yerine getirmektedir:

"... Sovyetler Birliği'nin ve son olarak da sosyalist ülkelerin bu konuda birbiri ardından yaptığı açıklama ve öneriler, tutarlı bir barış taarruzunun emperyalizme karşı nasıl büyük bir silah olduğunu gösterir niteliktedir.

"... Sovyetler Birliği'nin önderliğinde girilen bu barış taarruzunun, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmanın güzel bir örneği olduğunu göstermiştir." (S. Sakalı, *İşçinin Sesi*, sayı: 223-224, s.10)